

Posudek na diplomovou práci Bc. Gabriely Němečkové

Umění ve veřejném prostoru. „Mural Art“ Pasty Onera.

Autorka si jako hlavní téma své diplomové práce zvolila velkoplošné malby na zdech (mural art) a zaměřila se na způsob, jakým „komunikují“ nejen se svými recipiency, ale také s prostorem, pro který byly vytvořeny. Pohybuje se tedy na poli dvou oblastí: jednak čerpá z teoretických koncepcí tematizujících charakteristiky a funkce veřejného, resp. městského prostoru (Sennett, Lynch, Bauman), ty se následně pokouší propojit s úvahami o fungování výtvarného díla jako komunikačního média. Práce je přehledně strukturovaná a lze konstatovat, že zvolené téma vhodně koresponduje se studovaným oborem.

Výběr koncepcí veřejného prostoru, na něž se autorka odvolává, považuji za relevantní, nedostatek však vidím v tom, že velmi často čerpá ze sekundární literatury (Kratochvíl, Pospěch) - i tam, kde by bylo vhodnější pracovat s primárními texty. Dochází pak k situacím, kdy je např. Mitchellův termín „obrat k obrazu“ prezentován prostřednictvím Marcelliho komentáře citovaného Boreckým (s.11), či myšlenky Arendtové uváděny přes Sennettovu interpretaci převzatou z Kratochvíla (s.13). Také by bylo na místě obezřetněji zacházet s pojmy: v několika případech se zde s myšlenkami teoretiků operuje jako s *důkazy* potvrzujícími určitou tezi, která byla v textu dříve zformulována. Podobným případem je využívání vlastních (nepodložených) tvrzení jako *důkazů* platnosti některé z citovaných teorií (např. „Brněnští občané si veřejný prostor již bez Timových děl neumějí představit. To dokazuje Kratochvílovu teorii, že umělecké dílo má schopnost dotvářet a obohacovat veřejný prostor.“ - s.45). Autorka se nevyhnula ani občasným nepřesnostem – např. na s. 31, kde uvádí, že myšlenka o možnosti různých interpretací jednoho sdělení se objevila až s nástupem nových technologií.

Teoretická část je doplněna o případovou studii, věnovanou rozboru čtyř „muralů“ pražského umělce Pasty Onera. Kladně hodnotím, že autorka věnuje pozornost nejen vlastnostem výtvarných děl jako takových, ale reflektuje právě odlišné typy veřejného prostoru, do nichž jsou zasazena. Oceňuji i to, že vedle vlastních postřehů a informací z běžně dostupných zdrojů zakomponovala do textu také několik komentářů ke zkoumaným dílům, které získala přímo od jejich tvůrce. Za poněkud problematický naopak považuji způsob aplikace konceptů *vnější výklad* a *vnitřní interpretace*, které jsou převzaté od Pierra Bourdieu a mají sloužit jako metodologický nástroj pro rozbor obrazů. Východiska Bourdieuova přístupu k uměleckým dílům jsou zde představena jen velmi stručně (oba koncepty úzce souvisí s jeho teorií „uměleckého pole“ která zde však vůbec není zmíněna), navíc s Bourdieuovou terminologií autorka nakládá až příliš volně (např. *vnější výklad* Bourdieu nechápe jako popis vizuálních složek díla, ale spíše jako interpretaci toho, jak se v něm projevují sociokulturní vlivy).

Pokud jde o formální stránku, citace a zdroje jsou uváděny dle požadovaných norem. Jazyková úroveň by mohla být lepší, v textu se bohužel objevuje poměrně velké množství pravopisných a stylistických chyb, často chybí interpunkce, někdy jsou pojmy zdvojené („situovanost umístění“), jindy dochází k jejich záměně (*stanovisko* namísto *stanoviště*), atd.

I přes výše uvedené nedostatky se však Gabriele Němečkové podle mého názoru podařilo v dostatečné míře naplnit cíl, který si na začátku stanovila a na základě studia relevantní literatury i vlastního výzkumu zodpověděla výzkumné otázky zformulované v úvodu (s.7). Diplomovou práci proto doporučuji k obhajobě a předběžně navrhuji hodnocení „2“.

V Praze dne 25.1.2017

Mgr. Irena Řehořová PhD.